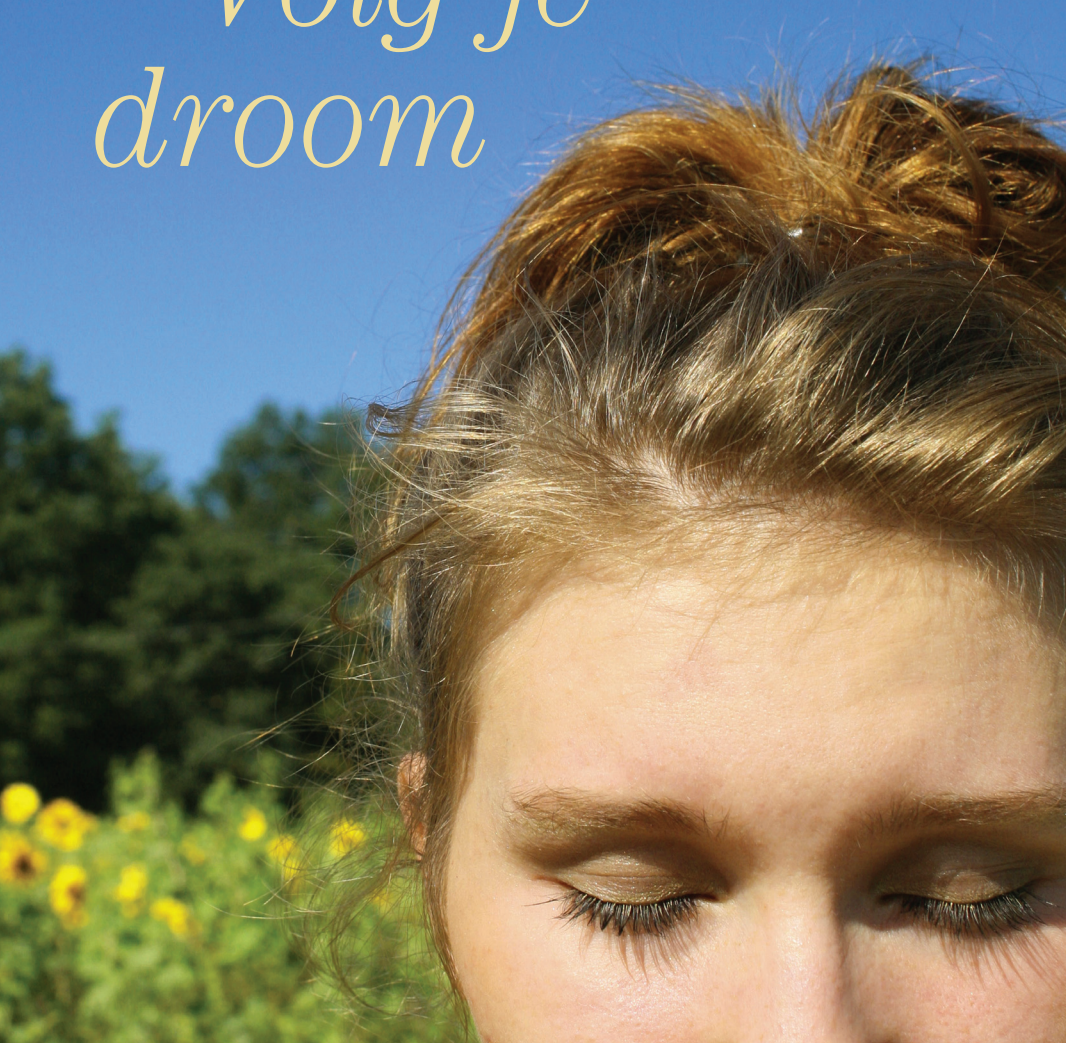


JOSÉ VRIENS

*Volg je
droom*



VOLG JE DROOM

José Vriens

*VOLG JE
DROOM*



Zomer & Keuning

www.kok.nl

ISBN 978 90 5977 514 5

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Plainpicture/ Hollandse Hoogte

© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Begravenissen en huwelijken waren van die gelegenheden waar je je hele familie weer een keer bij elkaar zag. Neefjes en nichtjes bleken opeens ouder, langer en dikker te zijn geworden. Ooms en tantes waren krommer, kleiner en eveneens ouder. De tweede generatie nam verder toe door aanhang en voortplanting, terwijl de eerste generatie met steeds minder mensen kwam te zitten door wat men noemt een natuurlijk verloop. Demi was er met haar moeder heengegaan.

Oom Pieter was de oudste broer van Simone. Hij was negenenzestig jaar geworden. Niet oud, maar een vrij normale leeftijd voor de familie van haar moeder. Geen enkele Kolebrand werd ouder dan zeventig jaar. Simone noemde het de vloek van de Kolebrands. Demi weet het aan toeval. Het zou in ieder geval nog een jaar of dertien duren voordat haar moeder aan de beurt was. Simone was pas zesenvijftig.

Oom Pieter was altijd Demi's lievelingsoom geweest, vandaar dat ze speciaal vrij had genomen om bij de begrafenis te kunnen zijn. Derk hield niet zo van familieaangelegenheden en ging haast nooit met haar mee.

Simone was ook alleen, dus gingen ze samen. Demi's vader was de grote onbekende in haar leven. Altijd geweest en dat zou waarschijnlijk altijd wel zo blijven. Simone was niet zo mededeelzaam als het onderwerp 'vader' ter sprake kwam. 'Demi, Simone, wat leuk jullie weer te zien. Al is de aanleiding natuurlijk een stuk minder prettig,' verzuchtte Coby, die met het wegvallen van haar broer Pieter automatisch de oudste van het stel werd. Ze zoende de lucht naast hun wangen. 'Je ziet er goed uit, Simone.' Haar ogen keurden de gestalte van Demi's moeder.

Klein, volslank, geblondeerd, kort haar en met een zonne-

bankbruine kleur. De zwarte jurk was nieuw en zat haar als gegoten. De hooggehakte zwarte pumps maakten haar een paar centimeter langer zodat ze net tot aan Demi's schouder kwam. Simone was zoals altijd perfect gekapt en opge maakt.

Het parfum van tante Coby prikkelde Demi's neus. Ze snoof en bewoog met haar neus om de irritante kriebel kwijt te raken. Dat hielp niet. Ze wreef met haar vinger langs haar neus, wat het alleen maar erger maakte.

'Wat trek je een raar gezicht, Demi?' vroeg Coby verwonderd.

'Ik moe nie-e,' wist ze uit te brengen, met haar tong tegen haar gehemelte duwend. Dat scheen te helpen, had ze eens ergens gelezen. Nu helaas niet. Wapperend met haar hand voor haar neus, haar ogen samengeknepen en paniekerig in haar handtas zoekend naar een zakdoekje dat er toch echt in moest zitten, vluchtte ze naar het toilet. Daar stond helaas een lange rij wachtenden van de vorige rouwdienst. Eindelijk had ze in haar tas een pakje zakdoekjes gevonden. Waarom werkte dat verrekte plakkertje nu niet mee? Tranen liepen inmiddels over haar wangen. Met beide handen rukte Demi aan het pakje dat op geen enkele manier open wilde gaan.

'Gebruik de mijne maar,' klonk een diepe mannenstem achter haar.

Een gesteven witte zakdoek werd in haar handen gedrukt. Opgelucht liet ze eindelijk die nies ontsnappen en trompetterde hard in de zakdoek. Van verschillende kanten werden afkeurende blikken op haar geworpen. Demi grijnsde schaapachtig, snoot haar neus nog een keer en gaf de zakdoek aan de rechtmatige eigenaar terug.

'Houd hem maar als aandenken,' mompelde hij met een glimlach rond zijn mond.

'O, sorry,' grijnsde ze schaapachtig. 'Als je me je naam en

adres geeft zal ik hem uitwassen, strijken en weer terug bezorgen.'

'Niet nodig. Ik heb er nog meer.'

'Oké, bedankt in ieder geval.' Demi bekeek haar redder in nood nu iets beter. Zijn stem klonk aangenaam. Het donkere, bijna zwarte haar, golfde licht. Het was wat aan de lange kant, maar het misstond hem niet. Zijn huid had een natuurlijke, licht gebruide tint, witte tanden, goed figuur, alsof hij dagelijks in de sportschool te vinden was. Dat kon zelfs het donkere pak niet verbergen. Kortom, een stuk zoals je ze alleen in de film tegenkwam. Hij had iets exotisch en buitenlands over zich. Wauw, was dit ook familie van haar? Ze had hem nog nooit eerder gezien.

'Demi Kolebrand,' stelde ze zichzelf voor.

Een stevige, warme hand omklemde de hare. 'Bernd Haverkamp, aangenaam kennis met je te maken.'

Ze kreeg het warm onder die onderzoekende ogen die haar geamuseerd bleven aankijken.

'Ben je familie, of een kennis van oom Pieter?' De meest voor de hand liggende vraag die haar op dit moment te binnen schoot.

'Oom Pieter?'

'Pieter Kolebrand, de man op wiens crematie je bent.'

Op dat moment kwam een medewerker van het crematorium vragen om stilte. Hij legde in het kort uit wat de bedoeling was.

Demi glimlachte verontschuldigend naar Bernd en zocht haar moeder weer op.

'Waar was je nou opeens gebleven?' fluisterde Simone zacht.

'Ik zocht het toilet om te kunnen niezen.'

'Daar heb je toch geen toilet voor nodig. Met wie stond je te praten? Wat een knappe man. Ken je hem?'

'Bernd Haverkamp. De naam zegt me niets. Is hij familie?'

Simone haalde haar schouders op. Ze rekte haar hals om de man nog een keer goed te bekijken. ‘Een kennis van Pieter misschien. Ik ken hem niet. Hij is zeker tien jaar ouder dan jij. Zou goed bij je passen.’

‘Mam,’ siste ze, ‘ik heb Derk. Koppel me dus niet aan iedere man die je ziet.’

De dubbele deuren van de zaal gingen open en ze liepen met de rest van de familie mee naar binnen.

‘Was het eigenlijk druk op de crematie van je oom?’ wilde Marjolijn weten.

‘Nee, buiten de familie en een paar oude vrienden was er verder niemand. Oom Pieter leefde ook al jaren als een kluisenaar,’ vertelde Demi. ‘Ik heb er wel een enorm stuk gezien, maar of hij familie is weet ik niet. Mam kende hem ook niet.’

‘Heeft dat stuk een naam?’ vroeg Anika terwijl ze een cherytomaatje in haar mond stopte.

‘Bernd Haverkamp. Ik ken hem niet.’

‘Jammer, dus je kunt hem ook niet een keer aan ons voorstellen.’

‘Hij is veel te oud voor jou, Anika,’ vertrouwde Demi haar toe. ‘Volgens mam is hij zeker tien jaar ouder dan ik, en die zit er niet snel naast.’

‘Wat maakt dat nou uit? Leeftijd doet er niet toe als je van elkaar houdt,’ vond Anika.

Demi lachte vrolijk om het antwoord van de vierentwintjarige vrijgezelle vrouw, die altijd op zoek was naar een volgende vriend, die nog beter en knapper en liever moest zijn dan de vorige.

‘Het is lang geleden dat we zo hebben gezeten, meiden,’ zei Marjolijn. Ze prikte nog een overgebleven stukje feta aan haar vork en stak dat in haar mond. ‘Hmm, dat was weer heerlijk. Dit moeten we echt weer vaker gaan doen tijdens

de lunchpauze. Minstens één keer per week samen hier eten.'

'Helemaal mee eens,' knikte Anika. 'Dan hoef ik tenminste die avond geen eten voor mezelf klaar te maken.'

'Kook jij nog steeds niet normaal?' vroeg Marjolijn met verbazing in haar stem.

'Zie ik er zo ongezond uit dan? Ik neem iedere dag een paar vitaminepillen en drink liters sap. Ik eet minstens één komkommer bij het eten en ik eet aan de lopende band rauwe wortels. Waarom zou ik dan nog koken? Er is niemand met wie ik rekening hoef te houden en ik ben nooit ziek. Wat wil je nog meer,' antwoordde Anika triomfantelijk.

Demi trok een gezicht. Gatver, rauwe wortels, wat ze daar lekker aan vond? Maar ongezond zag haar vriendin er inderdaad niet uit. Met een figuurtje om door een lampen- glas te trekken, haar fijn gevormde gezichtje en een forse boezem voor zo'n tengere vrouw. Haar gezicht vertoonde al een bruin kleurtje van de keren dat de zon voldoende fel had geschenen om buiten te kunnen zitten.

'Je kookt om wat normalere vitaminen binnen te krijgen dan die uit een potje. Vlees, de broodnodige vetten en mineralen. Dat heb je nodig, Anika. Drink je weleens melk?' wilde Marjolijn weten. Ze keek haar vriendin streng aan.

'Melk? Daar ben ik allergisch voor. Vruchtenyoghurt vind ik wel lekker.'

'Anika! Jij bent niet allergisch voor melk, dan zou je namelijk ook geen vruchtenyoghurt kunnen eten,' viel Marjolijn op geërgerde toon uit.

Demi lachte zacht om het gekibbel van haar vriendinnen. 'Zullen we nog een ijsje bestellen als afsluiting? En om te vieren dat we eindelijk weer eens bij onze favoriete broodjeszaak zijn wezen eten?'

'Lekker,' was Anika het met haar eens.

‘Weet je wel hoeveel calorieën daarin zitten?’ bracht Marjolijn ertegen in.

‘Dan neem jij toch koffie. Je hoeft geen ijs te eten,’ vond Anika. ‘Wat zeur je over calorieën, alsof jij op je lijn moet letten. Als Demi dat nu zei.’

Demi hapte verontwaardigd naar lucht. Ze was de stevigste van hen drieën, dat wel, maar niemand maakte er ooit een opmerking over. ‘Ik hoef niet te lijnen. Mijn BMI zit nog keurig binnen het gezonde gewicht.’

‘Een paar kilootjes minder zou beter voor je zijn,’ vond Marjolijn en ze trok daarbij een zuinig mondje.

‘Ik ben prima tevreden met hoe ik ben,’ hield Demi vol. Met een zwierig handgebaar streek ze haar lichtrode haar naar achter. ‘En ik neem lekker een ijsje, met slagroom!’ Ze stak haar tong uit naar Marjolijn.

HOOFDSTUK 2

‘**W**at moet jij nou bij die notaris?’ wilde Derk weten.
‘Heb je iets geërfd?’

Voor de grote spiegel in de slaapkamer controleerde ze nog een keer haar outfit: een donkerblauwe, lange broek en een witte bloes met een heel fijn zwart streepje en met ruches langs de knoopsluiting. Hij viel tot net over haar probleemzone: haar heupen. Nee, niet te strak en hij tekende niet, constateerde Demi tevreden. Ze duwde haar rode krullen nog een keer in de juiste positie en zette haar lippen iets aan met een bescheiden kleur lipstick.

‘Geen idee. Ik ben uitgenodigd, dan ga ik er gewoon heen. Daar hoor ik wel waarom ik erbij moet zijn. Ga je mee?’ Als er iets uitgedeeld werd, stond Derk meestal op de eerste rij. Nu dus ook.

‘Yep, ik rijd wel. Het is een ramp om daar te parkeren. Moeten we je moeder nog ophalen?’

‘Dat heb ik wel afgesproken. Ze staat om tien uur klaar.’

‘Wie komen er nog meer? De rest van de broers en zussen van je moeder ook?’

‘Die zullen er ook wel zijn. Oom Pieter en tante Margreet hadden geen kinderen. Als er geen testament is zal alles wel verdeeld worden over de ooms en tantes.’

‘Wat moet jij er dan bij? Had hij soms ergens een verborgen pot met geld staan?’ Derks ogen begonnen hebbertig te glimmen.

Op dat moment had ze hem graag een klap in zijn gezicht geven. Oom Pieter was de vader voor haar geweest die ze nooit had gekend. Ze had heel wat weekenden en vakanties op de boerderij doorgebracht. Ze was er min of meer opgegroeid. Ze was niet uit op geld, dat wilde ze niet eens. Derk en zij hadden toch allebei een goede baan?

‘Dat weet ik niet. Schiet nou maar op. Het is markt en dan

zijn de straten naar het centrum afgesloten. Het is een crime om door de stad te komen op dit tijdstip.'

'We redden het wel.' Derk sloeg zijn armen om haar heen en drukte een kus op haar mond. 'En wat ga je doen als je alles erft? Stel dat hij echt een fortuin heeft vergaard in die jaren dat hij in dat oude boerderijtje woonde? Waar moest hij zijn geld aan uitgeven?'

Ze maakte zich los uit zijn armen en ging naar het trapenhuis van het flatgebouw. 'Een fortuin? Ben je mal. Ik krijg een schilderijtje of zo. Ik herinner me dat schilderij van die galopperende paarden op het strand nog. Het hing boven de bank. Dat heb ik altijd al mooi gevonden. Dat heeft hij vast aan mij nagelaten.'

Derk lachte en klikte de auto van het slot af. 'Een schilderij? Van een of andere bekende schilder?'

'Natuurlijk, Berend Jan van Appelaar. Ken je hem niet? Wereldberoemd in heel Giersbergen.'

Derk vond het kennelijk niet grappig en wachtte ongeduldig tot ze was ingestapt. Hij voegde zijn auto vlug tussen een paar taxi's in.

Natuurlijk was ze benieuwd naar wat ze geërfd had. Ze was de laatste tijd niet meer zo vaak als vroeger bij oom Pieter op bezoek geweest. Sinds de dood van zijn geliefde Margreet was hij een beetje een zonderling geworden. Hij zei niet veel als je op bezoek kwam, zat maar een beetje voor zich uit te staren. De boerderij werd verwaarloosd. Al snel na de dood van tante Margreet was ook het kamperen opgehouden. De groepen kwamen niet meer. Of ze niet meer welkom waren, of omdat de leidende hand van tante Margreet gemist werd op de kampeerboerderij, was haar nooit duidelijk geworden.

'Stel dat je die boerderij erft,' ging Derk verder terwijl ze door de drukke straten naar haar moeder reden, 'die kun je vast goed verkopen.'

‘Zou je denken? Giersbergen ligt in de *middle of nowhere*. Wie zou daar nou een boerderij willen kopen?’

En dat was niet overdreven. Giersbergen was een gehucht met wel vijftig inwoners. Het stamde nog uit de tijd dat lekenbroeders er een uithof hadden opgezet in opdracht van de cisterciënzer zusters. Later werd de grond aan boeren verpacht. De Bosrand was een van die boerderijen geweest. Oom Pieter had hem gekocht op het moment dat de regeltjes van de overheid de kleine boerderij verstikte en er niet meer tegenaan te boeren was.

‘Bovendien kost het kapitalen om van die kampeerboerderij weer een normale boerderij te maken. Je moet dan echt een gek treffen die het ook als kampeerboerderij wil gaan gebruiken,’ zei Demi.

‘Camping Duin en Bos ligt er vlakbij. Misschien willen zij de boel wel overnemen,’ bedacht Derk.

‘Ben je niet te snel met de boel verkopen? Het is niet van mij. Ik heb geen idee of er ooms of tantes zijn die het over willen nemen.’

‘Dat weet ik wel, dat willen ze vast niet, maar stel dat jij het nu wel erft. Het land alleen brengt al een hoop poen op.’

Derk dacht altijd in prijzen en geld. Hij was niet voor niets accountmanager bij een bank. Ze reden de straat in waar Simone woonde. Hij manoeuvreerde de auto handig tussen een vuilniswagen en een vrachtwagen in en drukte twee keer op de claxon. Demi verhuisde intussen naar de achterbank, zodat haar moeder voorin kon zitten.

Simone kwam het portaal al uit gehold en stapte vlug in.

‘Hai, jongelui. Denk je aan de markt, Derk? De straten naar het centrum zijn afgesloten.’

‘Dat zei je dochter ook al, Simone.’ Hij sneed een Mercedes de pas af door zijn auto ervoor te gooien, met een woedende blik van de bestuurder en een claxonnade als dank.

Demi keek door de achterraut geschokt naar de chauffeur.

Waarom wilde Derk altijd de eerste zijn? Altijd voorkruipen, sneller zijn dan een ander. Misschien een goede eigenschap bij een bank, daarbuiten werd het beslist minder gewaardeerd.

‘Denk je dat Demi iets erft van die oom?’ vroeg Derk.

‘Waarom moet ze er anders bij zijn? Natuurlijk erft ze iets. Iedereen die vernoemd wordt in het testament is erbij.’ Simone draaide zich half om naar haar dochter. ‘Ik ben wel benieuwd wat je zult erven.’

‘Anders ik wel.’

‘Had die oom veel geld, Simone?’ vroeg Derk weer.

‘Niet dat ik weet. De boerderij was voor zover ik weet zijn enige bezit. Maar dat weet je nooit helemaal zeker met stille wateren.’

Simone zat voorin in de auto omdat ze snel misselijk werd bij het autorijden. Met Derk achter het stuur werd iedereen misselijk. Naar adem happend wurmde Demi zich van de achterbank van hun Citroën C2 op het moment dat ze op de plaats van bestemming waren.

‘Gaat het?’ vroeg Simone bezorgd. ‘Je ziet eruit als een vaatdoek.’

‘Zo voel ik me ook.’

‘Hier, neem een pepermuntje.’ Simone stak haar een rol toe.

‘Helpt dat?’

‘Nee, maar het leidt af en dat helpt wel.’

Demi friemelde een pepermuntje uit de rol en stak het in haar mond.

Simone begroette haar zusters en broers en hun mannen en vrouwen. Demi was de enige nicht die aanwezig was, zag ze meteen. Hier en daar schudde ze wat handen. Veel hadden ze elkaar niet meer te vertellen. Ze hadden elkaar een paar dagen geleden immers ook al gezien bij de crematie.

Ook nu was Bernd Haverkamp aanwezig. Hij viel op tussen de rest van haar familie. Gestoken in een donkerbruin

pak met een heel fijn streepje. Daaronder droeg hij een smetteloos wit overhemd dat scherp afstak tegen zijn gebruide huid. Het bovenste knoopje was niet gesloten en hij droeg geen stropdas. Dat, in combinatie met het iets te lange haar, gaf hem een rebels tintje. Een ontzettend knappe rebel, dat wel. Na de crematie had ze hem niet meer gesproken. Hij was steeds met iemand anders in gesprek geweest. Demi was benieuwd wat hij nu weer hier kwam doen.

‘Daar is die knappe man weer,’ fluisterde Simone in haar oor. ‘Wat zou hij hier doen?’

‘Is hij toch familie? Een geadopteerd kind misschien?’ bedacht Demi.

‘Dat moet haast wel. Hij is veel te knap en te lang om een Kolebrand te zijn.’

Een waar woord. De Kolebrands waren klein van stuk, zelfs de mannen. Niemand was langer dan 1.70 meter, de aangetrouwde mannen daargelaten. En knap? Niet buitensporig. Roodblond haar, gewoontjes, zoals Simone het altijd zei. De Kolebrands zagen er gewoontjes uit op dat lichtrode haar na, dat was het enige dat aan haar familie opviel. Demi voldeed in ieder geval ruimschoots aan die beschrijving.

‘Dat is Haverkamp.’ Derk kwam naast haar staan en wees met zijn duim naar de bewuste man.

‘Waar ken jij hem van?’ wilde ze weten.

‘Ken je Haverkamp niet?’

‘Ik kreeg een zakdoek van hem, maar kennen doe ik hem niet.’

‘Bernd Haverkamp is dé projectontwikkelaar achter de formule van verschillende vakantieparken hier in de omgeving. Wat komt hij hier doen?’

‘Dat vragen mama en ik ons ook af. Hij was ook op de crematie van oom Pieter.’

‘Een projectontwikkelaar? Wat heeft die met Pieter te maken?’ Simone keek bedachtzaam naar de man. ‘Hij zal toch niet uit zijn op de grond van Pieter? Hoe goed ken jij die man, Derk?’

Derk haalde zijn schouders op. ‘Niet zo goed als ik zou willen. We hebben weleens samengewerkt. Onder andere bij camping Duin en Bos. Ze hebben er vakantiehuisjes neergezet.’

Demi bekeek de man opeens met heel andere ogen. Het was een haai, een doodordinaire haai. Knap, dat dan weer wel, maar dat maakte hem niet minder een haai. Uit op het bezit van overleden mensen. Daarom was hij natuurlijk op de crematie geweest, hij wilde vast die grond kopen. Verdorie, wat een afknapper. Kijk hem daar nou geanimeerd staan praten met tante Annette. Zou hij echt denken dat zij de boerderij erfde? Of wist hij meer? Hij lachte om iets wat ze zei. Slijmbal! En tante Annette lachte vrolijk met hem mee. Zou ze al weten wat hij kwam doen? Bah, wat een misse-lijk beroep had die kerel. Demi kreeg op slag een hekel aan heel Bernd Haverkamp.

Uitgerekend op dat moment draaide hij zijn hoofd hun richting uit. Zijn donkere ogen boorden zich in de hare. Ze keek strak terug. Zou hij haar afkeer voor hem voelen? Dat zou ze zo te weten komen. Hij knikte vriendelijk naar haar, zei nog iets tegen Annette en kwam naar hen toe gelopen. ‘Demi Kolebrand, als ik het nog goed weet. Fijn dat je er bent,’ begon hij.

Demi negeerde de uitgestoken hand nadrukkelijk.

Derk keek haar even verwonderd aan en nam de hand van Haverkamp in haar plaats aan. ‘Derk van de Gaast. We hebben elkaar al een keer eerder ontmoet. Camping Duin en Bos?’

‘Ach ja, natuurlijk. Daarom kwam je gezicht me zo bekend voor.’

Ook Simone negeerde de hand van Haverkamp. ‘Wat doet u hier, meneer Haverkamp? Volgens mij hoort u niet bij de familie,’ opende ze meteen de aanval. Ze keek hem met een hooghartige blik aan zoals alleen zij dat kon.

Hij glimlachte vriendelijk. ‘Ik hoor niet bij de familie, daar heeft u gelijk in. Toch moet ik erbij zijn op verzoek van de overledene, Pieter Kolebrand.’

‘Legt u me dat maar eens uit.’

‘Dat zult u straks van de notaris horen, mevrouw.’

‘Júffrouw,’ verbeterde Simone hem.

‘Excuses.’ Hij boog licht zijn hoofd en glimlachte naar haar.

‘Juffrouw Kolebrand.’

Een jonge vrouw, met het air van een nuffige schooljuf, kwam hun vertellen dat notaris Gouvink hen kon ontvangen. Of iedereen haar maar wilde volgen. Ze hield de deur uitnodigend voor hen open.

Ze gingen een grote zaal binnen, iets anders was het niet te noemen. Er stond een enorme ovale tafel in het midden, met stoelen eromheen. Donker eiken overheerste. Langs de wanden stonden hoge boekenkasten, van boven tot onder gevuld met boeken in de meest saaie kleuren die je je kon bedenken. Dat, tezamen met de donkere vloer en de zware, donkergroene velours gordijnen die langs de hoge smalle ramen gedrapeerd waren, maakte dat Demi zich weer een kind van zeven voelde dat bij de meester op het matje werd geroepen.

De ooms en tantes namen plaats aan de tafel, dicht bij elkaar gezeten, in afwachting van wat komen ging. Bernd Haverkamp ging als laatste aan de tafel zitten, aan de uiterste rand van het ovaal zodat hij iedereen aan kon kijken. Wat had die man hiermee te maken?

Pas toen hij in beweging kwam, ontdekte Demi de kleine man die bij het raam had gestaan en zich nu losmaakte van de donkere achtergrond. Hij leek hier helemaal niet op zijn

plaats. Notaris Gouvink was een kleine, haast tengere man met lichtgrijs haar en gekleed in een donkergrijs pak. Hij liet zijn blik vriendelijk glimlachend over hen heen gaan.

‘Familie Kolebrand, ik heet u van harte welkom. De reden van onze samenkomst is helaas minder plezierig doordat uw broer, zwager en oom ons is ontvallen. Met dat verlies condoleer ik u allen. Ik verkeer in de gelukkige omstandigheid dat ik Pieter Kolebrand persoonlijk gekend heb.’ Gouvink ging nog even door op die formele toon en vertelde hoe hij oom Pieter had leren kennen.

Was oom Pieter echt met deze man bevriend geweest? Ze leken zo verschillend. Volgens Gouvink waren ze vrienden geweest, maar aan de reactie van de andere broers en zussen te zien, wisten zij hier evenmin iets van. Alleen Simone knikte af en toe glimlachend. Zij was hier wel van op de hoogte?

Gouvink maakte een leren map open en haalde er een vel papier uit. Hij keek iedereen een voor een aan, als wilde hij er zeker van zijn dat ze op hem letten. Bij Demi bleef zijn blik iets langer hangen, of verbeelde ze zich dat maar? Hij schraapte zijn keel voordat hij verderging.

‘Pieter was niet rijk, toch mocht hij zich een rijk man noemen met het bezit van een grote boerderij die in vroeger dagen een succesvolle kampeerboerderij is geweest. Helaas kwam hier verandering in na het wegvallen van zijn lieve vrouw Margreet.’ Hij laste even een stemmige stilte in. ‘Alle bezittingen vervallen daarom aan de erfgenamen. Omdat Pieter en Margreet zelf geen kinderen hadden, en Margreet geen directe familie meer heeft, zijn dat de broers en zussen Kolebrand. Echter,’ hij stopte weer en keek hen nogmaals aan, zijn blik ernstig. ‘Echter, er is een maar. Een clausule. Het betreft de boerderij zelf. Pieter had een speciale band met één nichtje in het bijzonder. Ze logeerde vaak en graag op de kampeerboerderij en hielp haar oom tijdens de

vakanties waar ze kon. Dat heeft ze gedaan tot aan de dood van haar tante Margreet. Pieter is daarna nog een poosje doorgegaan met de kampeerboerderij. Het mocht niet baten, de drijvende kracht achter de boerderij was verdwenen. Na nog geen jaar was het einde verhaal voor de kampeerboerderij.’

Demi voelde dat ze een kleur als een boei kreeg. Alle ogen waren nu op haar gericht. Alles klopte wat Gouvink zei, toch voelde het net alsof de rest het niet geloofde. Met de andere familie hadden oom Pieter en tante Margreet geen speciale band gehad. Iedereen vond hen een beetje vreemd en zonderling omdat ze zich begroeven op het platteland vlak bij de Loonse en Drunense Duinen. Alleen Simone en Demi kwamen er vaak. Ze had er inderdaad heel vaak geloogd en gewerkt, juist omdat oom Pieter en tante Margreet geen kinderen hadden en omdat de boerderij voor haar de enige vorm van vakantie was in die tijd.

‘Pieter heeft vaak gezegd dat Demi de enige was die de kampeerboerderij nieuw leven in kon blazen,’ hoorde ze Gouvink verdergaan. Waar had hij het over? Welke kant ging dit uit?

‘Demi kende het klappen van de zweep, maar was ten tijde van het overlijden van Margreet nog te jong om er iets mee te doen. Ze stond nog aan het begin van haar leven. We zijn nu tien jaar verder, maar het plan van Pieter om de kampeerboerderij nieuw leven in te blazen op het moment dat ze daar wel zover voor zou zijn, bleef bestaan. Demi Kolebrand is de erfgename van de boerderij. De hele boerderij, met alles wat erin staat en alle grond die erbij hoort.’ Een zacht gemompel steeg op.

Demi kreeg het warm en koud tegelijk. Haar mond voelde opeens droog aan en ze wist alle ogen op zich gericht. Zij? Erfgenaam van de boerderij? Wat moest ze met een boerderij? Ze woonde en werkte in de stad. Daar had ze haar

leven. Waarom liet oom Pieter hem niet na aan een van zijn broers of zussen? Tante Coby en oom Jan waren met pensioen. Zij hadden tijd genoeg om de boerderij op te knappen. Had hij echt gedacht dat ze ermee door zou gaan? Daar had hij nooit iets over gezegd.

Tante Annette keek haar met een glimlach aan en knikte haar bemoedigend toe. Oom Klaas en zijn vrouw Brechtje praatten zacht met oom Fred en tante Viviane. Tante Coby en oom Jan zaten met strakke gezichten voor zich uit te staren.

‘Deem, je krijgt alles,’ fluisterde Derk in haar oor. Hij pakte onder tafel haar hand vast en kneep er zacht in.

Simone legde bemoedigend een hand op haar arm. ‘Het komt wel goed, wacht maar af,’ fluisterde ook zij.

De blik van Bernd Haverkamp was op haar gericht. Hij had dit geweten, ging het door Demi heen. Vandaar zijn belangstelling voor haar. En nu? Wat deed hij hier? Kocht hij het meteen op of zo?

‘Dames, heren,’ suste Gouvink het gepraat. ‘We zijn nog niet klaar met het testament.’

Nog niet? Wat kwam er nog meer? Had ze ook nog honderd schapen geërfd?

‘Er is een clause ingebouwd. Een voorwaarde waaraan juffrouw Kolebrand moet voldoen. Als ze de erfenis aanvaardt – en ik zeg met klem áls – moet ze binnen een halfjaar na vandaag van de boerderij weer een goedlopende kampeerboerderij hebben gemaakt. Lukt dit niet, dan wordt de boerderij in zijn geheel verkocht aan de heer Haverkamp.’ Gouvink wees naar Bernd die zijn hoofd licht boog. ‘De heer Haverkamp vertegenwoordigt camping Duin en Bos. Zij zijn al langer met Pieter in contact over de grond en de boerderij. Niemand kon echter bevroeden dat Pieter zo snel zou komen te overlijden.’

Weer begon iedereen door elkaar te praten.

‘Verkopen, Deem,’ adviseerde Derk meteen op zachte toon. ‘Wat moet je met een boerderij? Je wilt toch niet weer sloofje gaan spelen voor kampeerders?’

Sloofje? Wat wist Derk er nu van. Verkopen? Hallo, wilde ze roepen, mag ik er ook nog over nadenken. Help, wat moest ze met een kampeerboerderij?

‘Haverkamp wil het hebben, waarom zou hij anders hier zijn,’ ging Derk verder.

Dat wilde ze allemaal niet horen. Ze keek naar Gouvink die haar blik beantwoordde.

‘Dames, heren,’ begon hij op zachte toon. Direct was iedereen weer stil. ‘Als juffrouw Kolebrand de erfenis niet aanvaardt, wordt de boerderij verkocht en wordt de opbrengst ervan in gelijke delen verdeeld onder de broers en zusters van Pieter. Juffrouw Kolebrand krijgt dan niets. De neven en nichten delen niet mee in de erfenis.’

‘Wat is dit voor onzin?’ stooft oom Jan op. ‘Waarom zou Demi het vruchtgebruik van die boerderij mogen hebben? Wat moet zo’n jonge meid daarmee? Ik zeg verkopen die handel.’ Hij keek uitdagend naar zijn schoonzussen en zwagers.

‘Demi heeft altijd met die kampeerboerderij geholpen. Als zij het wil, laat haar het dan proberen. Als het niet lukt, kan ze hem altijd nog verkopen,’ meende Annette.

‘Geef haar een kans,’ vond ook Fred, de jongste van het stel. ‘Dat is wat Pieter het liefste wilde.’

‘Wat weet jij daar nou van? Kwam je weleens bij hem?’ stooft Klaas op. ‘Verkoop die handel. Nu brengt het nog wat op.’

Simone legde een hand op die van Demi en schudde heel lichtjes haar hoofd. Niet reageren, betekende dat. Ook Gouvink keek haar aan met een rustige blik in zijn ogen. Wat moest ze hier mee? Tweespalt zaaien in de familie?

HOOFDSTUK 3

De lunchroom liep langzaam vol met winkelend publiek dat even tussendoor van een kopje koffie wilde genieten. Er klonk een gezellig geroezemoes in de ruim opgezette zaak. De geur van versgebakken koeken en brood hing in de zaak. Een jong stel zat een paar tafeltjes verder tegenover elkaar, de handen in elkaar verstrengeld. Verderop zat een ouder echtpaar dat een kind in een wandelwagen kleine stukjes koek toestopte. Een paar te dikke dames deden zich te goed aan enorme wafels met slagroom.

De serveerster bracht hun bestelling.

Demi verplaatste haar blik weer naar haar moeder en Derk. Kwarkpunten voor Simone en haar en worstenbrood waar de damp nog vanaf kwam, voor Derk.

‘Wat wil je zelf, Demi?’ begon Simone. ‘Jij bent degene die hierin een beslissing moet nemen.’

‘Wat moet ik ermee, mam? Ik weet wel dat oom Pieter graag zag dat ik de kampeerboerderij overnam, maar wil ik dat ook? Kan ik dat ook?’

‘Ik vind het een egoïstisch besluit van je oom. Wat je ook doet, de opbrengst valt altijd toe aan je ooms en tantes. Jij krijgt uiteindelijk niets. Dat is toch geen erfenis! Er wordt je gewoon een bouwval in je maag gesplitst om zijn droom te verwezenlijken.’ Derk scheurde een zakje suiker open en strooide dat in zijn koffie. ‘Het maakt niet uit wat je besluit. Je wordt er zelf nooit beter van. Ook niet als je het na een jaar of twee verkoopt.’ Dat was de accountant in hem die zo praatte.

‘Het gaat me niet om het geld, Derk. Ik weet ook wel dat ik niets krijg. Tenzij ik er een succes van maak. Wat ik binnenbreng met de kampeerboerderij is voor mij, voor ons.’ Ze staaarde naar de rode gelei die de kwarktaart bedekte. Wat wilde ze zelf? Er hadden het afgelopen uur al

zoveel mensen ongevraagd advies gegeven, dat ze weg was gevlucht uit het kantoor van de notaris. Het was haar allemaal even te veel geworden. Simone had haar uiteindelijk een lunchroom binnengeloodst. En nog altijd was ze er niet uit.

‘Laat die Haverkamp de boel kopen. Je gelooft toch niet echt dat ik me in dat gat ga begraven?’ ging Derk verder. ‘Je weet niet eens hoe de boerderij eraan toe is.’

‘Dat weet ik wel. Vorige maand ben ik er nog geweest.’ Derk keek haar verbaasd aan. ‘Wanneer dan?’

‘Toen jij naar de voetbaltraining was.’

‘En dat hoef ik niet te weten?’ vroeg hij verontwaardigd.

‘Had je meegewild dan?’

‘Dat niet, maar je kunt het toch wel zeggen?’

‘Dat heb ik ook gedaan. Je zult het wel vergeten zijn.’

‘Nou, vertel,’ drong hij aan.

‘Wat moet ik vertellen?’

‘Hoe is die boerderij eraan toe? Moet er veel aan opgeknapt worden?’

‘Waarom wil je dat weten? Jij wilt toch niet mee naar die kampeerboerderij? Jij wilt toch dat ik hem verkoop aan Haverkamp?’

‘Is er iets van te maken? Kun je ervan leven?’

‘Geen idee. Het is tien jaar geleden dat er voor het laatst mensen kampeerden.’

Simone schraapte haar keel. ‘Pieter had het idee om kamers te maken voor bed & breakfastgasten en misschien voor trainingen van bedrijven. Je weet wel, voor teambuilding en dat soort dingen. Dan kun je het hele jaar open zijn en ben je niet alleen afhankelijk van kampeerdere, scholen en scouting.’

Dat klonk niet alsof oom Pieter al een besluit had genomen of hij de boel zou verkopen. Hoever was hij met Haverkamp geweest? Dat zou ze weleens willen weten. En

ook wat het op zou brengen.

‘Laat je niet gek maken door die broers en zussen van mij en nog minder door de aangetrouwden. Ze hebben het geen van allen nodig,’ zei Simone alsof ze wist wat er in haar dochter omging. ‘Ze hebben stuk voor stuk een goede baan of een goed pensioen in het vooruitzicht. Er is er niet één die zijn hand op moet houden. En hun kinderen evenmin. Kijk niet naar hen, Demi. Kijk uitsluitend naar wat je zelf wilt. Wat jij en Derk willen.’

Derk en zij? Aan hem hoefde ze het niet te vragen. Zijn mening kende ze al.

‘Doe er afstand van,’ ventileerde hij nog een keer zijn mening.

‘En als ik dat nu niet wil?’

‘Je bent gek. Waarom zou je een kampeerboerderij willen?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het is een uitdaging om er wel iets van te maken.’

‘En er na een halfjaar achter komen dat het niet is gelukt?’

‘Of wel.’

‘Je hebt geen enkele garantie dat het lukt,’ hield Derk haar voor.

‘Het heeft tien jaar geleden gewerkt. Waarom dan nu niet?’

‘Wat wil je dan doen? Je baan opgeven?’

‘Sabbatical.’ Het kwam plotseling in Demi op. Ze hoefde er niet eens over na te denken. Dat zou ze doen. Gewoon een halfjaar of zo met sabbatical gaan.

Derk nam een hap van zijn worstenbrood zodat het even duurde voordat hij kon antwoorden. ‘Je baas ziet je aankomen.’

‘Het kost hem niets. Onbetaald verlof.’ En als het niets werd, had ze nog altijd een baan om naar terug te gaan. Het idee kreeg hoe langer hoe meer gestalte in haar gedachten.

‘En waarvan leven wij dan in die tijd?’

‘Jij werkt toch ook nog?’ vroeg ze verbaasd.

‘Maar niet om jou aan het werk te houden in een bouwval.’

‘Het is geen bouwval.’ Demi keek hem strak aan. Misschien kende oom Pieter haar toch beter dan ze dacht. Had hij geweten dat ze de uitdaging aan zou nemen? Dat ze dat schitterende stukje aan de rand van de Loonse en Drunense Duinen niet zomaar zou afstaan? ‘We moeten terug naar de notaris.’ Ze schoof de taartpunt van zich af. Opeens had ze geen zin meer in het friszure gebak. Ze dronk haar koffie op en wachtte ongeduldig tot Derk en Simone ook zover waren.

Oom Jan beende met een norske blik op zijn gezicht door de hal van het pand op en neer, af en toe op zijn horloge kijkend. Tante Coby stond druk gebarend te praten met haar zus Annette en schoonzussen Brechtje en Viviane. Oom Fred en zijn broer Klaas zaten op een bank in de luxueus ingerichte wachtruimte met elkaar te praten. Hun zwager André bladerde onverstoorbaar in een krant.

Er lag een dik bordeauxrood tapijt op de vloer, zag Demi nu pas. Een overwegend zwart wandtapijt hing aan de wand boven de zwart leren banken van de wachtruimte. Op de donkereiken lage tafel lagen duur uitzierende, dikke tijdschriften, kranten en een paar brochures voor aspirant huizenkopers, uitleg over erfrecht en zelfs echtscheiding. Iemand had koffie gebracht in witte, porseleinen kopjes. Er stond een schaal met koekjes op de tafel.

Oom André was de eerste die haar zag staan achter de hoge glazen deuren. Hij vouwde de krant op en zei iets tegen de rest. Meteen draaiden alle hoofden zich weer in Demi’s richting. Derk duwde de deur open en liet de beide vrouwen voorgaan.

‘Demi, ben je een beetje tot rust gekomen?’ vroeg Annette

direct. Ze nam haar handen in de hare en kneep er even zacht in. ‘Wat je ook besluit, weet dat André en ik erachter staan.’

‘Dank je,’ mompelde Demi.

De deur van een kantoor ging open. Gouvink bleef even in de deuropening staan en liet zijn ogen over de aanwezigen gaan. Zijn blik verhelderde toen hij Demi zag staan. Hij schoof de strop van zijn das iets verder omhoog en schraapte zijn keel. ‘Juffrouw Kolebrand, meneer Van de Gaast, mag ik u verzoeken.’ Hij maakte een uitnodigend gebaar naar zijn kantoor.

Ze volgden hem naar binnen. Bernd Haverkamp zat al in het kantoor. Hij stond op en wachtte beleefd tot ze hadden plaatsgenomen aan de tafel die in het kantoor stond, een kleinere versie van die uit de zaal waar ze eerder hadden gezeten. Het hele kantoor leek een verkleinde kopie van die zaal, met dezelfde neerslachtige, donkere inrichting. Als dat bedoeld was om de stemming bedrukt en ernstig te houden, was die opzet geslaagd. Ze kon zich niet voorstellen dat iemand hier zelfs maar durfde te lachen. Op de tafel stond een zilveren blad met een zilverkleurige koffiekkan en witte kopjes.

‘Mag ik u koffie aanbieden?’ vroeg Gouvink.

‘Graag,’ knikte Derk.

‘Demi?’

‘Nee, dank u,’ antwoordde ze.

‘Demi, Derk, hebben jullie al een beetje over het aanbod nagedacht? Ik besef dat het vrij onverwacht komt,’ zei Gouvink nadat hij voor zichzelf en Derk koffie had ingeschonken.

‘Wat brengt het op als het verkocht wordt aan meneer Haverkamp?’ wilde Demi weten.

‘Een half miljoen,’ antwoordde Haverkamp zonder blikken of blozen.

Derk floot zacht. Voor haar een teken dat het voldoende was voor de grond en de gebouwen die erop stonden. Ze had geen enkel benul van prijzen.

‘En wat gebeurt er dan mee?’ Dat vond ze veel belangrijker om te weten.

‘Camping Duin en Bos wil het aankopen voor uitbreiding van hun park.’

‘Alles wordt dan platgegooid?’

Haverkamp knikte. ‘Er komen vakantiehuisjes te staan als zij de grond kopen. De gebouwen hebben voor hen geen enkele waarde.’

‘Je bent in ieder geval eerlijk.’ Voor een haai. Ze keek hem strak aan. ‘Ik doe het.’

‘Kun je iets duidelijker zijn, Demi,’ zei Gouvink.

Ze verlegde haar blik naar de notaris. ‘Ik neem de erfenis en de uitdaging er iets van te maken, aan.’

‘Je doet wat?’ riep Derk verbijsterd uit. ‘Zomaar? We hebben niet eens overlegd!’

‘Jij wilt verkopen. Ik niet. Het is mijn erfenis, niet de jouwe.’

Derks kaak verstrakte. ‘We wonen samen. Betekent dat niets?’

‘Jawel, maar dat heeft niets met die erfenis te maken.’

‘Volgens mij alles.’

‘Kunnen we dat even hierbuiten laten, alsjeblieft?’

Hij keek haar met een norse blik aan. ‘Dus ik heb er niets over te vertellen?’ Hij schoof zijn stoel achteruit en stond op.

‘Derk, alsjeblieft,’ begon ze smekend.

De deur viel achter hem dicht. Ze slikte even iets weg, voordat ze naar Gouvink glimlachte. ‘Zullen we verdergaan?’

‘Weet je zeker dat ik niet met je mee hoef?’ vroeg Simone.

‘Ik weet het zeker, mam. Ga nu maar naar huis. Derk is gewoon boos. Als ik het hem uitleg begrijpt hij het vast wel.’ Ze trok een grimas. ‘En anders weet ik nog wel een manier om hem in een betere stemming te brengen. Heus, het komt wel goed.’ Ze namen afscheid en Demi keek haar na terwijl Simone in de auto bij tante Annette stapte. Een laatste zwaai uit het raam toen ze wegreden. En nu? ‘Heb je vervoer naar huis?’ klonk opeens de stem van Bernd achter haar. Hij kwam naast haar staan. ‘Ja hoor.’ Er reden zelfs bussen in deze wereldstad. ‘Je vriend is er toch vandoor?’ ‘Dat wil toch niet zeggen dat ik geen vervoer heb.’ ‘Dapper van je om het door te willen zetten.’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Pieter was kennelijk van mening dat jij zou toehappen.’ ‘Toehappen? Zo zie ik het helemaal niet. Ik wil er iets van maken. Een succes. Ik heb vroeger altijd met veel plezier op die kampeerboerderij geholpen.’ Ze voelde zich heel erg ongemakkelijk onder die belangstellende blik van hem en schoof iets verder bij hem vandaan. ‘Precies, en daar gokte hij op.’ ‘Is het een teleurstelling voor je dat ik heb getekend?’ Een lachje speelde om zijn mond. ‘Niet echt. Dat wist ik eigenlijk al bij de crematie.’ ‘Hoe kon je dat nou weten? We hebben daar amper met elkaar gesproken. Ik wist niet eens wat er speelde, tot vandaag.’ ‘Ik heb met verschillende mensen gepraat na de dienst.’ ‘Over mij?’ vroeg ze verbaasd. ‘Onder andere. De familie was vol lof over je. Ondernemend, een echte kwajongen. Het lievelingetje van Pieter. Hij beschouwde zichzelf zo’n beetje als de vader die je zelf niet had.’ Ze kreunde. Van je familie moet je het hebben. Zouden ze

hem echt alles verteld hebben?

‘Jij wist al die tijd al dat ik de boerderij zou krijgen?’

Hij knikte. ‘Pieter en ik hebben er lang over gepraat die laatste dagen.’

Ze keek hem vol ongeloof aan. Even had ze nog gedacht dat hij aardig was. Voor haar ogen leek die knappe man te veranderen in een gewetenloze duivel met horentjes op zijn hoofd. De glimlach veranderde in haar ogen zelfs van vriendelijk in sardonisch.

‘Zelfs in de dagen voor zijn dood heb jij geprobeerd om die grond te krijgen?’

‘Hij heeft mij benaderd,’ zei Bernd op rustige toon.

‘Ik wist het, je bent een haai!’ Zonder nog op zijn antwoord te wachten, holde ze weg, haar tas dicht tegen zich aan geklemd.

In de bus naar huis, overdacht ze haar tactiek om Derk ervan te overtuigen dat die erfenis het beste was wat hen kon overkomen. Ze kwam niet verder dan dat ze het geweldig zou vinden om er echt iets van te maken. Derk zag niets in kamperen. Hun vakanties brachten ze meestal door in een appartement of een hotel. Het platteland was voor boeren. Alleen in het buitenland genoot hij van de charmes van het platteland als ze erdoorheen toerden. Dat hield stand tot ze hun eigen vlakke land weer binnenreden. ‘Heb je getekend?’ vroeg Derk direct bij haar binnenkomst.

Ze viste de eigendomsakte van de boerderij uit haar tas en legde deze voor hem op tafel neer.

‘Verdorie, Deem, wat ben je toch stom,’ stooft hij op. ‘Je krijgt er ook de schulden bij als je een erfenis aanvaardt. Heb je daar ook aan gedacht?’

‘Er zit geen hypotheek meer op de boerderij. Oom Pieter had geen schulden.’

‘Maar ook geen bezit!’

‘Hoe noem je die boerderij dan? Hij is minstens een half miljoen waard. Noem dat maar niets!’

Derk lachte honend. ‘Wat ben je toch een stomme trut. Dat is het waard voor een camping die de grond wil hebben om er vakantiehuisjes neer te zetten. Het is nog veel meer waard dan een half miljoen als je het verkocht krijgt. Met die grond, de boerderij en de schuren. Maar er is toch geen hond die het wil hebben? Wie wil daar nu zitten? Pieter kocht het zeker voor een prikkie? Ik wed dat hij de enige was die er belangstelling voor had.’

Dat ‘stomme trut’ stak, maar de rest klopte inderdaad. Oom Pieter had het voor een redelijke prijs over kunnen nemen, wist ze. De boerderij stond al een eeuwigheid te koop toen haar oom hem kocht. Er zat een agrarische bestemming op en het mocht in die tijd niet verbouwd worden tot een luxe woonboerderij zonder agrarische activiteiten. Pas een paar jaar nadat hij de boerderij had gekocht, mocht hij er een kampeerboerderij van maken, en dat alleen omdat hij er nog schapen bij hield. Inmiddels was de plicht van agrarische activiteit vervallen en was de bestemming recreatief geworden.

Ze wist precies hoe het zat. Hij had het haar laatst allemaal nog uitvoerig verteld. Dat laatste lange gesprek kreeg nu een heel andere lading. Had hij het met opzet verteld? Had hij haar toen gepolst of ze zijn droom verder af wilde maken?

De allerlaatste keer dat ze hem in leven zag, een paar dagen voor zijn dood, had hij niet veel fut meer gehad om te praten. Simone was erbij geweest, net als tante Annette en oom Fred. Oom Pieter had haar hand vastgepakt.

‘Volg je droom, Demi en word gelukkig,’ waren zijn laatste gefluisterde woorden voor haar geweest. Op dat moment had ze de strekking daarvan niet beseft. Dat kwam nu pas.

Derk zou er ook in gaan geloven, dat wist ze zeker. Hier zou ze een succes van gaan maken, voor oom Pieter, voor Derk en niet in de laatste plaats voor zichzelf.

JOSÉ VRIENS

Volg je droom

Demi Kolebrand krijgt na het overlijden van haar oom te horen dat zij een in verval geraakte kampeerboerderij heeft geërfd. De enige voorwaarde is dat zij ervoor moet zorgen dat de kampeerboerderij binnen een halfjaar wordt opgeknapt en een succes wordt.

De erfenis leidt niet alleen tot tweespalt in de familie, maar ook in Demi's relatie met Derk. Hij voelt er weinig voor om het roer om te gooien en voor de kampeerboerderij te gaan. Pas als hij in de gaten krijgt dat er veel geld mee te verdienen is, draait hij bij. Demi wordt bij het opknappen van de kampeerboerderij bijgestaan door haar vriendinnen en door toezichthouder Bernd Haverkamp, die zijn oog op de grond van de kampeerboerderij heeft laten vallen. Hij blijkt echter ook de belangen van een camping te behartigen. Is zijn hulpvaardigheid wel zo oprecht?

José Vriens debuteerde vorig jaar bij Uitgeverij Westfriesland zeer succesvol met haar roman *Nooit meer alleen*. Daarnaast schrijft ze jeugdboeken en tijdschriftromans.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-514-5



9 789059 775145



Zomer & Keuning

www.kok.nl